

— Самъ ли си?

— Не; имамъ съсь себе си и паричкы.

— Почакай да ти отворя.

Тласко влѣзе, и тая която бѣше улеснила влѣзваніето му, рече му:

— Сега какво ще правимъ?

— Е, какво-годѣ ще направимъ. Но ты клетнице! Дѣ ти сж момичетата?

— Вситѣ сж на работж.

— Та що тѣй работны момичета имашъ ты?

— Сега ли ще го научишь ты? Но чувай, тласко, я ми кажи ще платишь ли напрѣдъ?

— Защо не?

— Ей тѣй де, да ми си живѣ; защото не ми е драго да ны изиграешъ, както ни изигра отзавчера на присьмнованіе.

— Тозъ вечеръ азъ ще съмъ миренъ и послушливъ но съ едно условіе.

— Какво условіе?

— Слушай! Искамъ момичетата вситѣ да гы съберешъ при мене въ единъ одажъ,

— Е! Послѣ?

— Послѣ-то ще ти заплатяж двойно и тройно и ще си играяж съ тѣхъ утрѣ до пладне; ще заключж вратата и ще гы накарамъ да ми играяжтъ . . . Разбра ли? Сега кажи ми колко момичета имашъ, Добранчице моя!

— Осъмъ, ама струватъ за осминадесетъ.

— Кога е тѣй, донесъ тука сега двадесетъ-тридесетъ стъкла шампанія, и какво щешъ друго за ѣденіе! Дай свѣщи и доведи момичетата по-скоро.

— Хубаво и все, ама я дай по-напрѣдъ да видимъ колко пары имашъ?

Тласко бръкна въ джобѣтъ си и извади единъ шилъгъ лиры.